

les epoques menstruals, favorable tendència a la producció de les neurosis i de la *bogèria*.

En la menopausia són conegudíssims els estats de neurosisme a que dona lloc. El començament de la funció menstrual engendra o agrava trastorns nerviosos, i ja és sabut que certes neurosis, com l'epilepsia i l'hysterisme, s'apitjoren sovint en aquesta epoca. Al costat de casos en que l'epilepsia, per exemple, és agravada per la menstruació, n'hi ha d'altres en que l'epilepsia, encara que anterior a la pubertat, sofreix, per la repetició dels phenomens menstruals, una sobreexcitació notoria; i altres, segons mostra en Morotte, en que la neurosi, si bé deguda a altres influències fòra de la menstruació, se lliga tant estretament an aquesta, que ls atacs vénen periodicament en les epoques catamenials. Els accessos d'hysterisme s mostren també am preferència aprop o en mig d'aquestes epoques; fets tots que concorden am les relacions que deixem fixades entre la funció menstrual i l'excitabilitat dels centres nerviosos.

No té, doncs, res d'estrany que esclatin en el mateix període veritables bogeries; i per això s'ha de convenir en que l moliment menstrual és capaç per sí sol de produir aquestes psychosis, si bé és comú que la dòna tinga pera ells una certa predisposició, no devent esser descartada la que Icard diu *predisposició de moment*, que s refereix a l'edat, costums, posició social, medi on se troba la dòna afectada per la menstruació.

Si és certa, doncs, l'existència de les denominades *bogeries menstruals*, molt és l'esment que tots, i particularment els que ns dediquem a la pràctica de la medecina forense, devem posar en l'investigació de les circumstancies en que hagin pogut realisar-se certs actes criminosos quan en ells intervinga una dòna en qui puga sospitar-se perturbacions de la classe que estudiem. Això ens-e serà facil procedint am gran cautela en l'examen de les condicions en que aquella va ingressar en la pubertat, curs dels periodes menstruals desde la seva aparició, circumstancies que hagin pogut ajudar a la perversió psychica, valent-nos, en una paraula, de quants medis relacionats am l'autora tinguem al nostre alcanç, de quantes particularitats coneguem del fet realisat i de l'enllaç que puga existir entre subjecte i acció, apreciant la natural concordancia que deu unir a l'una i l'altra, sempre tenint present l'indole de la vessania que l'autora pateixi.

I una vegada convençuts de la certesa de la nostra resolució, i am proves suficients, clares i precises pera demostrar la veritat